

Yüküm İnsanlıktır Derdim İnsandır

– GürhanGürses · 20 Mayıs 2019

Çarşının ortasında yüzü Anadolu toprağı gibi acıdan katmer katmer olmuş, gözleri 24 saat yağmurlu ve sözleri yaralı mı yaralı bir adam uluorta haykırıyordu gelen geçene: “Aklın ve kalbin recmedildiğı bir çağda, zalime topuk basıp selam çakmak ve zulmün eteğine tutunmak ne hazin ki alkışı hak ediyor! Bu topluluk ölü bir topluluk! Sessizliğı marifet sayan, etrafındaki ölüm saçan makinelere köle olan, imanı sol yanında ameliyatla aldırın ve boş bir kalp ile yaşayan sürülerin sürüsü! İnsanlık öldürülüyor. Sen, katili tanıyor ve görüyorsun. Neden kör duruyorsun ve niçin lal kesiliyorsun? Kral çıplak ve katil demek çok mu zor?”

Onun bu kalbi feryadı ve kararlı ses tonu etrafına insanları toplamaya başlamıştı. Herkes derdi olan bu adama doğru dönüyor ve uzakta olanlar ona doğru yürüyordu.

“Ey susmuşluğun zirvesine kurulmuş, her türlü haksızlığa seyirci kalmış, bir nevi zulmün saltanatına yüz sürmüş, biçare ve sefil insanlık, leş misin? Hüznün dergâhında insanlık yas tutuyor.

Karalar bağlamış babalar yavruları için, zılgıtlar çekiyor analar bebeleri için. Yok mu bu kara bahtını beyaz çevirecek olan? Mesih, nerede kaldı vakit tamam değil mi?”

Sanki her bir insanı yakasından tutup da sarsıyordu. Uyuyan kalpleri uyandırmak için gözlerinin ta içine fener tutuyordu. Bir kova suyu başından boca ediyordu insanlığın adeta. Kim bilir belki de yerini yurdunu kaybetmiştir bir bombalama sonucu. Canını cananını kurban vermiştir.

“Petrole boyanmış ölü canlar, yıkıma uğramış minareler. Binler değil on binler, on binler değil yüz binler katlediliyor bir tetikle. İri, sarkık ve çürümüş siyah bir dudağın emriyle... Tarafın nere ey insanlık? Ve sen neden haklının yanında durmuyorsun? Rengin neden doğrudan taraf değil yoksa sen hakkı yok mu sayıyorsun? Kendi cennetin için âlemi cehenneme mi satıyorsun?”

Usta mı usta bir okçu gibi hedefinin kalbine isabet ettiriyordu söz okunu. Değme hatiplere taş çıkartıyordu. Künyesinde belki de hakiki Müslüman yazıyordu. Belki de öz insandı.

“Kırlı okyanusunuzu alın da başınıza çalın! Kana bulanmış toprağınız yarılınsın da içine girin! Bize bir karış toprak kâfidir teyemmüm için. Cehennem dolusu ateşiniz de çatır çatır yanın! Bize bir kıvılcım kâfidir ayaklanmak için!”

- Modern çağın mürşidi olsa gerek, dedi birisi onun için.
- Yok yok meczubun ta kendisi, dedi bir diğeri. Kalabalık akıl yürütmeye çalışıyordu onun hakkında.
- Çocuğunu kaybetmiştir belki de savaşta. Bir babanın yanık yüreğı saklı sesinde. dedi biri.
- Son derece düzgün konuşuyor, olsa olsa kafayı okumaktan yemiş bir yarı deli, dediler en

sonunda. Kimse anlamadı onun ümmetin ve insanlığın derdi ile hemhal olan bir garip derviş olduğunu. Elindeki asa, başındaki sarık, dilindeki kelimeler ve kalbindeki iman ile tam donanımlı derdi olan bir “insan-ı kâmil” olduğunu.

Kim Mecusi, kim Hristiyan, kim Müslüman, kim Yahudi ne önemi vardı ki? Kim sağ, kim sol ne anlam ifade ediyordu ki? Yaşadığımız dünya kim dar geliyordu ki? Kanayan insanlığa işaret ediyordu. Ortak acılarına insanlığın, gözyaşlarına...

“Cennette ekmek var mı, varsa ölelim çarçabuk o zaman diyen yavru! Bu dünyanın açlığı senin suçun değil! Çocukları vurmazlar ötelerde değil mi diyen yavru! Bu dünyada çocukları vuranlar insan değil!” İnsanlığın kalbine şiş batırıyordu adeta, kanayan yerini eşiyordu sözleriyle.

“Hayvanların dahi payına düşeni aldığı zulüm dünyasında iyiler neden ayaklanmaz ve taraf olmaz! Birler neden on olmaz, onlar neden yüze olmaz! Zulmün sayısı ve rengi hep belidir. İyilerin rengi ve sayısı neden bilinmez! Kadınların tecavüze uğradığı, bir mal gibi alınıp satıldığı, çocukların tacize ve istismara maruz kaldığı bir dünyada hiçbir şey olmamış gibi oturmak; insan olana ve insan kalabilene göre bir durum değil! Oturduğun miskinler tekkesinden sıyrıl, ayağa kalk, cenk meydanına çık ve zalimin böğrüne birlik mızrağını sok! Belki de ruhunu kurtarmış olursun bu yalan ve cehenneme dönmüş dünyada!”

Herkes olduğu yerde donup kalmıştı. Bir yaz yağmuruydu onları ıslatıp geçen sanki. Bir bahar rüzgârıydı ruhlarını sert eliyle okşayan. Bir hayaldi görünen... Onları uçurumun kıyısına getiren ve onları uçuruma iten bir kocaman eldi belki de.

“Yüküm insanlıktır, derdim insandır. Üniformaya tavrım var, ,silaha, siyasete... Bakmam rengine, dinine, diline insanın... Bu dünyada varsa her türlü saygıyı hak ediyordur nazarımda.”

Diyerek etrafın saran kalabalığı yarıp uzaklaşmaya başladı. Herkes taş kesilmiş gibi duruyordu. “Yüküm insanlıktır, derdim insandır.” diyordu uzaklardan hayal meyal bir ses.